

det kan, efter mit Skøn, gjerne være muligt, at den, som brænder i langt hurtigere Tid end tre Døgn, vil kunne komme til at gjøre flere Brændinger, som han saaledes ikke kommer til at svare den Afgift af; han skulde svare ifølge denne Lovbestemmelse. En Brændeviinsbrænder vil saaledes i 14 Dage muligt kunne gjøre sex Brændinger, uden i nogen særdeles Grad at fremsthynde sin Drift, og derved vilde han altsaa ved denne Paragraphs Bestemmelse komme til at straffes for 4 eller 4²s Brændinger. Det forekommer mig derfor, at det kunde være ligesaa ønskeligt, dersom der ellers ikke er Noget, som ikke staaer klart for mig, der kunde tale derimod, at Paragraphen blev udtrykt saaledes, at Afgiftserlæggelsen skulde svare til saamange driftsplanmæssige Brændingsperioder, i hvilke Overtrædelsen havde fundet Sted. Jeg tør imidlertid vente, at min Anskuelse herom vil blive berigtiget; hvis jeg har opfattet Forholdet paa feilagtig Maade, da det jo gjerne kan være, at de i § 2 citerede §§ 21 og 23 (jfr. §§ 24—26) kan berøe paa en Trykfejl; i alt Fald er det mindre berettiget, at § 26 er medtagen, da den kun indeholder, at en Straf, efter § 25 skal finde Sted, naar noget af de forseglede Redskaber ikke strax kan forevises; men her tales ikke om, at disse Redskaber ere brugte, og i ethvert Tilfælde vil dette ikke falde ind under denne Paragraph, men under en af de foregaaende. I § 26 er der, saaledes som jeg tillod mig at gjøre opmærksom paa, ikke Tale om Afgiftserlæggelse formedelst uberettiget Brug af noget Redskab.

Orsted: Jeg deler ogsaa omtrent de samme Tvivl mod det foreslagte Udkast, som af Udvalget ere fremsatte, og jeg kunde have været tilbøielig til at ønske, at Loven kunde have været udsat, deels for at disse Forhold kunde blive nærmere opklarede ved den Leilighed, som blev givet flere til at udtale sig derom, deels at der ogsaa kunde blive givet nogenlunde bestemte Regler, hvorefter Administrationen skulde gaae frem ved at approbere Driftsplanen. Men jeg har bestemt mig til ikke at gjøre nogen Indstilling i denne Retning, thi det er klart, at det nuværende Valg mellem Beskatning efter Driftsplan og efter Tid giver Leilighed til at forminde Statskassens Indtægt, jeg siger ikke

at besvige den, thi jeg kan paa ingen Maade see, at der er Svig i, at man blandt flere Maader, hvorpaa man kan udrede Skat, vælger den, som er fordelagtigst, men Staten bør sørge for, at det ikke kan see. Det er fremdeles ikke blot Statskassen, som lider derved, at det ene af de Alternativer, som er hjemlet ved den gjældende Lov, medfører Leilighed til at brænde med mindre Afgifter, end efter det andet, men det er ogsaa et statsøkonomisk Tab, thi det er givet, at den Erlæggelsesmaade, som medfører Fordeel for Brændeviinsbrænderen med Hensyn til Besparelse i Afgiften, medfører Anvendelse af større Materiale, saa at han ikke vinder i den Grad, som Statskassen taber. Endelig er det ogsaa vist, at de Brænderier, som ikke see sig istand til at benytte det ene Alternativ, komme i et ufordelagtigt Forhold med Hensyn til de andre. Jeg tør derfor ikke tilraade, at man lader det blive ved den nuværende Tingenes Orden, og jeg maa ogsaa tilstaae, at, hvad den Grund angaaer, som ellers kunde gjøres gjældende, at man maatte ønske, at Sagen kunde blive noget udsat, nemlig de Tvivl, man kunde have om det Opsyns Tilstræffethed, der haves paa Landet, taber den sin Betydning, naar man betænker, at denne Ulempe er den samme, og maaskee endnu større under den nuværende Tingenes Orden. Jeg skal blot tilføie den Bemærkning, at jeg fra min forrige Embedsstilling erindrer, at det fra Generalkoldkammerets Side for flere Aar siden er udtalt, hvorledes Beskatningen efter Driftsplan for Landbrænderierne vilde være det fuldkomneste, og at man omstøder maatte komme dertil; derimod erindrer jeg ikke, at der nogensinde er gjort noget Forslag derom, idetmindste kan jeg paa ingen Maade gjenkalde i min Betsid, at derom har været nogen Ventilation eller afgivet noget Votum derom i Statsraadet. Vist er det imidlertid, at Systemets Fortrinlighed for flere Aar siden har været erkjendt af Generalkoldkammeret, men, saavidt jeg erindrer Sagen, meente man dog, at det for Dieblisset endnu kunde være betænkeligt at gaae ind derpaa. Det er ogsaa under Overvejelserne over den Lov, som udkom den 7de Februar 1851, udtalt, at denne Beskatningsmaade i og for sig er den fuldkomneste. Det fremtræder saa-